

Art a la presó

Un relat de: [Ivan Bonache](#)

El gran artista conceptual xinès estava de visita a la presó. Entre la xerrada del torn de les 9 i la del torn de les 11 (a la presó tot és molt quadrículat) es va apropar al taller de ceràmica. Tothom estava expectant i encara més quan va mostrar interès en fer una peça allà mateix.

Se li va oferir un davantal que va rebutjar amb bonhomia i es dedicà a treballar l'argila fins que va aconseguir una rajola d'uns dos centímetres d'alt. En Jordi, que li feia de traductor, el mirava embadalit i es va sorprendre de que li demanés el peu; li va treure la vamba i el mitjó (sort que m'he dutxat aquest matí, va dir), i va aixafar-li contra l'argila. La petjada d'en Jordi va quedar clarament dibuixada i amb un punxó va plasmar la seva rúbrica. En aixecar-se, va mirar la concurrència i va fer un gest que no necessitava traducció. Es rentà les mans a la pica, agafà la càmera i li feu una foto a la seva obra més recent.

Mentre el gran artista sortia del taller i tots dissimulàvem per evitar que se'ns escapés el riure, el monitor de ceràmica va guardar aquella genialitat entre les peces vulgars dels interns amb una cerimònia inusual. Ens va mirar a tots estranyat d'haver d'explicar que allò era art i que valdria molta pasta.

En arribar a casa vaig anar directe a buscar les mans i peus d'argila que els meus fills havien fet al parvulari i, amb un deix de mal dissimulada ironia, li vaig dir a la meva dona que allò valdria molts diners en un futur no gaire llunyà. Ella em va mirar com si estigués boig.